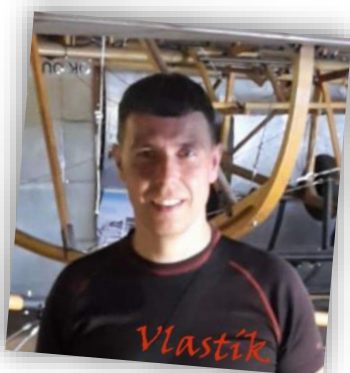
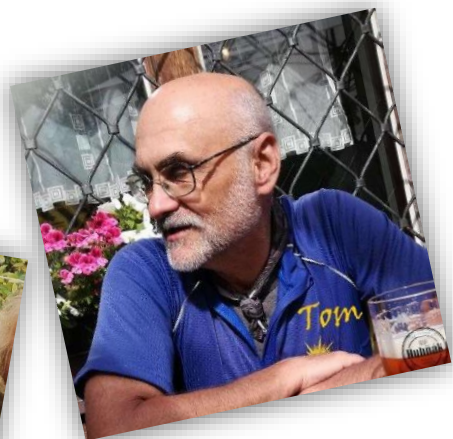


Cyklovandr 2020

4. – 11. července

Z Pardubic skoro až
domů



Neděle 5. července

Poté co si Petr na schodech ulomil nosič na brašny. Odjíždíme vlakem do Svinova a odtud v 8:22 do našeho oblíbeného startovacího města Pardubic. Cestou nás české dráhy opět nepřekvapily a přesto, že jsme měli zaplacená a rezervovaná kola, tak se nám je nepodařilo vměstnat na ta správná místa. Pravděpodobně proto, že ČD ubraly dotyčný vagon snad kvůli poruše a nepřidaly jiný. Kola jsme měli pěkně naskládána v kupé a jedno dokonce v chodbičce. Jinak my sedíme všichni docela pohodlně. Do Pardubic přijíždíme v 10:39.

Tady se rozpadáme na tři skupiny. Petr odjíždí bez bagáže hledat prodejnu kol, aby si koupil nový nosič, Radka s bagáží na něj čeká na nádraží a ostatní jedou na předem domluvenou exkurzi do Leteckého muzea ing. Jana Kašpara. Exkurze trvá hodinu, tak to snad Petr zvládne koupit a vyměnit.



Vše Petr zvládne, jak jinak a dokonce o chvíli dřív než skončí exkurze, takže spolu s Radkou vyráží na cestu a počkají na druhou skupinu v pivovaru v Dašicích.

V místním pivovarském sklepení se po chvíli opět všichni sejdem. Pivo je tu dobré, ale celkově docela drahé. Posilnění, cca o půl čtvrté odjíždíme do další dědiny do Trusnova. Tady jsou ceny piva o hodně přijatelnější a tak si dámě pořádně do nosu. Odjíždíme do Jaroslavi a odtud lesními cestami směrem na Choceň. Tady už hledáme nějaké příhodné místo, kde složíme hlavy.

Samozřejmě tady v lese se nám bude spát úplně nejlépe. Večer nás otravují komáři a tak zalézáme brzy do stanu.

Najeto máme 45 km



Pondělí 6. července

Ráno nás budí vycházející sluníčko a přijíždějící traktor. I když je neděle, lesníci mají práci a přijeli kácet strom, vlastně kousek vedle nás, rychle balíme a v 9 odjíždíme do města. Tady potkáváme společného kamaráda z T. O. Cabaléro. Malá hospůdka „Na růžku“ už má otevřeno a tak si objednáváme nepasterizované Poličské pivo a 18° Kunhutu. Dobře se sedí, dobře se pije, a dobře se žije.



Stihneme si objednat také ještě i něco teplého na zub. Trošku sprchlo a tak nám to vlastně vůbec nevadí.



Odjíždíme už skoro před obědem cyklostezkou do Ústí nad Orlicí. Cestou nesmíme minout zmrzlinu z Opočna.



V Brandýse nad Orlicí jíme trochu opožděný oběd. Je tady moc hezké posezení pro vodáky a taky jídlo za rozumné peníze. Někteří se těší do přírodního labyrintu inspirovaného knihou J. A.

Komenského „Labyrint světa a ráj srdce“. Jeho půdorys je čtverec 35x35 metrů vysázený z 2003 habrů. Je to zjednodušená, azimutálně pojatá kresba zemské koule, kde hlavní poledníky a rovnoběžky jsou rafinovaně přerušované a komplikují tak cestu do středu.

Spolu s labyrintem okoukneme také pomník J. A. Komenského ve tvaru obelisku, který připomíná jeho pobyt ve zdejší kraji.

Odtud jedeme, vlastně docela fičíme cyklostezkou až do Ústí nad Orlicí, tady si prohlédneme historické nádraží, které bylo prohlášeno za kulturní památku. Sedáme na kola a fičíme opět po cyklo



podél Orlice. Před Českou Třebovou nás dohnala žízeň, na čepu mají Huhňáka. Krátká pauza a opět krátké

setkání
s kamarádem
od T.

O.Cabaléro,
který Petrovi přivezl zapomenutou power banku
z Brandýsa.



Jedeme dál do České Třebové a protože už je pomalu čas večere, jdeme do poměrně velkého pivovaru Faltus.

Tady se docela nadlábneme, někdo kebab, další žebírka, topinky a samozřejmě dobré pivo.

S pořádně plným břichem už se nedá nikam daleko jet a tak už jenom do

cíle naší dnešní trasy údolím Skuhrovského potoka k nejvyššímu u nás 16,5 metru vysokému totemu. Je z roku 2016 a najdeme ho u přístřešku Srnov poblíž obce Rybník. A jaké motivy jsou ve dřevě vyryté: „U každého totemu, tedy i u tohoto, je většinou nahoře pták, který symbolizuje orla nebo bouřníka. Potom tam najdeme strážce totemu, což je nějaké silné zvíře, většinou medvěd. Často se na něm také objevuje strážce duší, který v náručí svírá menší postavu. Mezi oblíbené



motivy patří i sova, která u indiánů není představitelem moudrosti, ale symbolem skvělého nočního lovce."

Tady u totemu je krásné místo na stany, koupačku i pračku v potoce, ohniště a dojde i na pétanque. Dokonce si zde můžeme vyzkoušet, jak funguje takový dendrofon.

V noci nás probouzí hlasité hýkání zřejmě srnce.



Najeto máme cca 43 km



Úterý 7. července

Ráno je sice pod mrakem, ale hlavně že neprší. Po snídani se balíme a v devět už jsme na cestě za dalším cyklo dobrodružstvím. Naproti nám přijíždějí naši mladí kamarádi z Brna, David s Peťou. Jedeme společně do Mladějova do průmyslového muzea. Tady v unikátním technickém

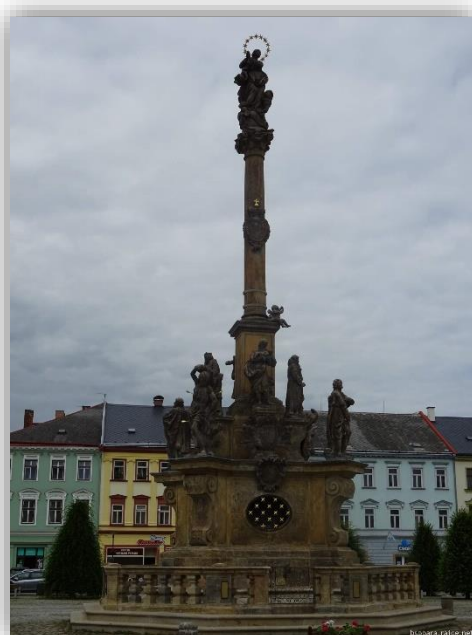


skanzenu můžeme zhlédnout jak expozici železniční, silniční, zemědělskou, ale i stavební techniky.

Všichni však do muzea nejdeme, Semiš, Radka a Batole počkají na ostatní u místního obchodu a zatím si dají malou

svačinku. Ostatní jdou na prohlídku. Ta se ale celkem protáhne a tak první skupinka už jede s předstihem dál do Starého města na letiště. Vlastně na oběd podávaný na letišti.

Mezitím ostatní skončili s prohlídkou a jedou dál až do Moravské Třebové, kde také obědvají. Po chvíli si už všichni prohlížíme místní náměstí s Morovým sloupem a navštívujeme výprodej v místním sekáči. Nakupujeme jak cyklo dresy tak i nepromokavou bundu. Odjíždíme až okolo druhé hodiny odpoledne do Městečka Trnávka. Zde je hezké posezení u piva a nějakého zobance. Pereme si upocené prádlo a holky si myjí vlasy, chudák hospodský.





jsme docela bezradní, ale nakonec nám poradili jet až do vedlejší obce Moravičany a tam je tábořiště. Je u řeky Moravy a bohužel u kolejí, celou noc jsou slyšet vlaky. Postavíme stany a kecáme do noci.

Najeto máme 75 km

Odtud odjíždíme až k večeru, ale je to rovinka, pěkný asfalt a tak ujedeme 26 km ani nevíme jak. Jsme v Lošticích v restauraci „Na růžku“ a přemýšlíme, kterou tvarůžkovou specialitu si objednáme. K tomu pivo, to nemá chybu. Někdo i pohár ☺

Radíme se s místními, kde bychom mohli složit hlavy,



Středa 8. července



představuje v devíti místnostech dlouhou historii tvarůžků, která se datuje od 15. století.

Expozice nám prozradí hlavní postupy ve zpracování tvarůžků od mletí a lisování tvarohu, Mezi exponáty vidíme například staré formy (klapačky), které dělnice v loštické tvarůžkárně používaly před 120 lety. Za směnu pomocí nich dokázaly vyrobit 9 tisíc tvarůžků.

V podnikové prodejně si samozřejmě musíme i nějaké tvarůžkové dobroty nakoupit, protože po prohlídce na ně máme hned chuť.

Brzy ráno se rychle balíme a odjíždíme, než přijede výběrčí, zase jsme ušetřili pár korun na pár piv. Ještě cestou posbírat hrášek nacpat ho do pusy a kapes a jedeme.

Muzeum tvarůžků v Lošticích se otevírá v devět, tak ať jsme mezi prvními návštěvníky. Semiš do muzea nejde a tak jak říkáme „hlídá kola“ na náměstí. Moderní expozice nyní



Na náměstí si pak skoro všichni pochutnáváme na vydatné tvarůžkové svačince. Taky se loučíme s Davidem a Petou, kteří s námi strávili alespoň dva dny. Mají namířeno do Jeseníků a my na opačnou stranu směrem na Mladeč.



Nejdříve dojedeme ke Kamenné bráně zvané Čertův most, no spíš zajdeme, cesta není vhodná zrovna pro kolo. Vlastík Radka a Šárka proto hlídají kola. Ostatní se vydají na cestu. Čertův most s vyčnívajícím kamenem nad cestou je podle pověsti dílem čerta, který pomáhal vyhrát sázku jednomu ze dvou sousedů, který tvrdil, že ho sám stihne postavit za 24 hodin. Ve skutečnosti, ale dvě skaliska spojili kamenným mostem Lichtenštejnové při krajinářských úpravách vrchu Třesín v 19. století.

Další zajímavostí tohoto místa je jeskyně Podkova, Podkova je pozoruhodná dvojité chodba ležící pod Čertovým mostem. Je tvořena dvěma výtokovými chodbami, jejichž vchody jsou od sebe 28 m vzdáleny. Obě chodby spolu původně nesouvisely, pouze se v zadní části značně přibližovaly. Na přání tehdejších lichtenštejnských majitelů pozemku byly na začátku 19. st. obě chodby uměle propojeny, takže dnes v půdorysu tvoří skutečně tvar podkovy, podle kterého byla jeskyně nazvána. Celková délka této jeskyně je po těchto úpravách 50 m.

Je čas oběda, ale tady v Mladči je plno a tak jedeme do Litovle. Ale i tady se musíme rozdělit na dvě skupiny, abychom se vlezli.



Odtud odjíždíme do Nákla, tady se

v rychlosti Tomáš s Šárkou a Petrem okoupou v místním přírodním koupališti, kde se teď zrovna těží

štěrk. Počasí zrovna koupajícím se ale nepřeje. Když však svítí slunce, tak tady musí být moc hezky. My to štěstí nemáme, tak si objednáme v bufetu jen kafe a pivo a jedeme dál. V obci Náklo se také podíváme ke kostelu Svatého Jiří, uděláme společnou fotku a pokračujeme v naší krasojízdě.

Trochu mrholí, ale nevadí, dojedeme do Lutína a v hospodě přečkáme nejhorší déšť. Nejdříve se usadíme u baru „Neptun“, ale je to zaplivaný bajzl a tak se posunujeme o pár



metrů dál, tady je už restaurace „Neptun“ a my se usadíme vzadu pod přístřeškem, kde máme dokonce schovaná i kola. Venku prší, prší a prší. Zjišťujeme, že pan majitel restaurace a hospodský v jedné osobě má v zadní části nevyužitý malý sál a tak ho přemlouváme, zda by nám ho mohl poskytnout k přespání. Nedalo nám to až tak velkou práci a můžeme přečkat déšť a přespat tady. Vedle je kulečnick a tak kluci hrají a my si ještě povídáme dlouho do noci.



Najeto máme 55 km

Čtvrtek 9. července

Ráno je sice pod mrakem, ale neprší, konečně. Panu majiteli jsme se složili po 50 Kč za nocleh a odjíždíme už o půl deváté ráno. Ondra se rozhodl, že už nás starochů má dost a pojede domů, loučí se s námi a fičí do Olomouce na vlak. My také fičíme, ale jinde. Rovinkou s krátkou svačinkovou přestávkou v Tršicích



schůzku u místního hřiště, kde mají zdejší občané posezení pod stříškou. Pijeme tady pívko, povídáme si a odpočíváme.

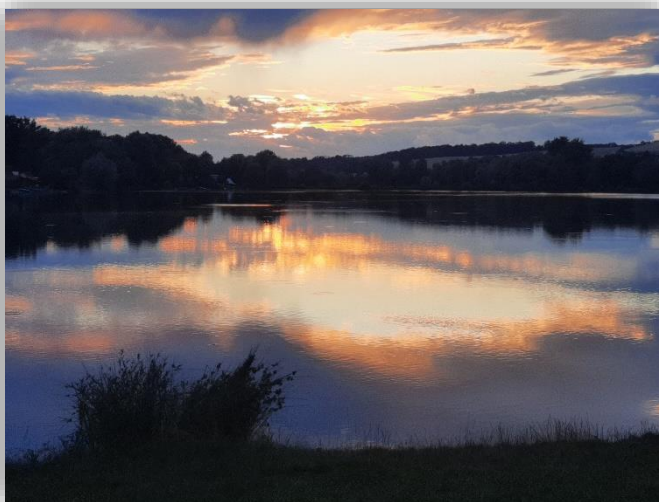
Občerstvení a částečně odpočinku odjíždíme k večeru do Hustopeče, je to poměrně kousek, krásnou asfaltovou cyklostezkou. Koupeme se v místní pískovně a koukáme přitom na nádherný západ slunce. V místní docela velké venkovní restauraci „Jachta“ večeříme místní pizzu, pívko k tomu a hned za plotem stanujeme. To nemá chybu. Až na ty děsné komáry! Člověk se ani v klidu nevyčůrá!

Najeto máme 70 km



pod žábou, a pak nahoru do Veselíčka a pak zase dolů až do Oseku nad Bečvou. Tady poobědváme a lehne si do trávy odpočívát.

Z Oseku odjíždíme až po výborné zmrzlině a jedeme dál podél řeky Bečvy do Hranic na Moravě. V Teplicích si nabere do láhví místní minerálku a jedeme do kilometr vzdáleného Ústí u Hranic. Tady má Petr tetu a sestřenici. S ní si domlouváme



Pátek 10. července

Ráno nás ze stanu vyžene slunko, je strašné vedro, balíme a odjíždíme cyklostezkou podél Bečvy přes Valašské Meziříčí do Zašové. Podíváme se na Hustopečský farní kostel Povýšení sv. Kříže, aspoň se tady na chvíli schováme do stínu, kostel je ale bohužel zavřený. Cestou se snažíme najít někde koupání. Podaří se nám to až v zátocě u obce Krásno, tak se jen trochu ošplícháme, ať moc nesmrdíme a dáme pívko v Krásenském pivovaru. Osvěžení a doplnění zlatavou tekutinou a jedeme dál.



Do Zašové ke kamarádům Květince a Jarkovi je to pouhých 24 km, takže to máme za chvíli. Nechceme se ale u nich objevit příliš brzy a tak obědváme v místní Zašovské vyhlášené hospodě „U Václava“. Potom už jedeme za Květinkou a Jarkem. Mají pro nás připravené pohoštění s překvapením pro Batole, která měla včera narozeniny. Máme tady taky vychlazenou bečku piva, slivovičku, a jiné dobroty. S velkým zápalem hrajeme krocket.



Večer ještě opékáme makrely.

Spát jdeme docela pozdě v noci na perfektně připravené postele, teda jen holky 😊



Najeto máme 24 km.



Sobota 11. července

Probouzíme se do krušného deštivého rána a vůbec to nevypadá, že by mělo někdy přestat pršet. Přemýšlíme, jak se dostat domů, vlakem, autem, na kole? Kdo s kým a jak? Posilníme se na to výbornou zelňačkou a dopitím včerejší bečky.

Nakonec jsme to domluvili následovně. Semiš s Batoletem se nechají zavést Jarkem na nádraží do Valmezu, Tomáš s Šárkou jedou také na nádraží na kole, ale do Frynštátu. Zdeněk s Lucy počkají na auto s řidičem kamarádem, který je zaveze. A Petr s Radkou a Vlastíkem taky počkají na auto s Ondrou a ten odveze domů zase je.

Máme za sebou zase jeden z povedených cyklovandrů, každý rok je nám fajn a každý rok zažijeme a prožijeme cyklo a jiné příběhy. Vždycky však budeme vzpomínat, jak nám bylo dobře.

Celkem jsme letos ujeli asi 312 km.